Bu yazıyı bir ay önce yazmam gerekirdi ama tarihi atlamışım. 40 yıl önce 1981 yılının Haziran ayının ilk günlerinde Paris'e gelmiştim. O günden beri 40 yıl geçmiş.

Türkiye'ye hiç gitmedim ve diyebilirim ki ilk birkaç yıl dışında özlemedim de.

1980 yılının son günlerinde ülkeden çıkmak zorunda kalıp bir grup arkadaşla birlikte Suriye'ye gitmiştik. Orada az kaldım. Gördüklerim karşısında hem bu ülkede bir şey yapılamayacağına ve hem de aynı örgütte olduğum insanlarla birlikte yürüyemeyeceğime karar vermiştim. Gelişmeler nasıl olacaktı, bilmiyordum ama öncelikle buradan gitmem ve ayaklarımı yere basmam gerekiyordu.

Suriye'ye gelmeye başlayan bütün politik hareketlerin insanlarında Avrupa aleyhtarlığı vardı: Avrupa çürütür, yozlaştırır vb. Bunları duymuyordum denilebilir. Bu söylemi bilinmeyen karşısındaki korkuya bağlıyordum. Sanki Suriye'de kalan ya da Türkiye'de bulunan çürümeden muaftı da sadece Avrupa'ya giden çürüyordu!

Paris'e geldim ve aynı anlayışın politik insanlarda sürdüğünü gördüm: burası Avrupa, burada devrimcilik yapılmaz!

Söylenecek bir şey yoktu. İstemeyen yapmasın!

Bu kentte geçirdiğim yaklaşık 1,5 yılı ve Paris ev işgallerini aşağıda bağlantısını verdiğim kitapta anlatmıştım.

https://enginerkiner.files.wordpress.com/2019/10/paris-ev-isgalleri.pdf

Paris’ten sonra Almanya’ya geldim.

Amacım bu 40 yılı kısaca da olsa anlatmak değildir. 20 yıl önce olsaydı anlatmam gerekebilirdi ama dönem değişti. Hemen herkes kimin nerede olduğunu ve yıllardan beri ne yaptığını biliyor. Eskiden gerçekler bu kadar açık değildi, şimdi farklıdır.

Geçtiğimiz 40 yıl boyunca hangi işe girersem gireyim, hangi tür yapılanmada bulunursam bulunayım daima Acilci olarak bilindim. Aksini tabii ki iddia etmedim ama buna özel bir vurgu da yapmadım.

1980’li yıllarda insanların geçmişe bu kadar meraklı olması anlaşılabilirdi. 12 Eylül öncesi o kadar da uzakta değildi. Ama 1990 ve hele de 2000 sonrasında hala aynı anlayışın sürdürülmesi insana sıkıntı veriyor. Tamam, orada önemli bir tarih var ama yıllardır yaşadığın yerde de bir tarihinin hem de önemli bir tarihinin bulunması gerekir.

Politik mücadele her yerde var, hele de Almanya’da özellikle var. Politik olan insan bunun içinde şöyle ya da böyle yer almak zorundadır.

İnanılmaz gibi gelebilir ama 20-30 yıldır yaşadıkları ülkelerde hala gazete okuyabilecek kadar bile dil öğrenmemiş o kadar çok politik insan var ki! Dili yeterli düzeyde öğrenmeyince ister istemez o ülkenin politik yaşantısı dışına düşersiniz. Yaşadığınız ülkede ne olduğunu Türkçe kaynaklardan öğrenmeye başlarsınız.

Politik bir insan yıllardır yaşadığı ülke solunun teorik dergilerini izlemelidir diyeceğim ama nerede!

Başlangıçta tepkiyle yaklaştığım bu duruma giderek alışmak zorunda kaldım. Bir yerde panel veya televizyon programı var diyelim, sunucu beni kısaca tanıtıyor: Kamuoyunda Acilciler olarak bilinen örgütün önde gelen kurucusu, diye başlıyor ve bu çerçevede devam ediyor.

“Hepsi bu mu, burası yok mu?“ diye karışmıyorum. Neyse ki son yıllarda yazdığım kitaplardan bazılarını da saymaya başladılar. İyi yapıyorlar, sizi bilmem ama 26 kitabımı saymaya kalksalardı, sıkılırdım. Birkaç tane söyle, yeter!

Biliyorum, 40-45 yıl öncesiyle yaşamak kötüdür ama bir süreden beri düzeltmeye çalışmaktan vazgeçtim. Benim istememle düzelmiyor. Farklı örnek görmek isteyenler için gözlerinin önünde bulunuyor…

40 yılda tabii ki çok şey de öğrendim. Hepsini bir tarafa bırakalım, insan ilişkilerinde şunu öğrendim: teorik konular başkadır ve bunların dışında tartışmaya girmenin gereği yoktur. İsteyen istediğinea inanabilir ama şunu da bilir: Engin yapar! Söyledi mi yapar.

Bazıları bunu öğrenmek için acı deneyler yaşamak zorunda kaldılar ama ben ne yapayım; inanmak için kendileri bu yolu tercih etti.

İnsanların ne düşündüklerini fazla önemseme, hiç laf yetiştirme ama yap!

Yapmak kadar inandırıcısı yoktur, bunu unutma!

Demek ki yapılabiliyormuş…

Bunu 40 yıl anlatsaydın inanmazdı ama yapılınca inanmak zorunda kalıyor.

Bu zaman içinde Avrupa’nın yozlaştırıcı etkisi bende de kendini gösterdi, bildiğiniz gibi değil, acayip yozlaştım!!!

Ne diyeyim! 1981'de bana „Avrupa yozlaştırır" nutukları atanları iki yıl sonra Avrupa'da görecektim!

Bir şey söylemedim, gerekmezdi!

Yozlaştılar mı, doğrusu bilmiyorum çünkü ilgilenmedim…

Son olarak insanlara daha toleranslı yaklaşıyorum diyebilirim. Kimseden benimkilere benzer şeyler yapmasını beklemedim. Buraya büyük imkanlarla geldim ve bunları da iyi kullandım. En başta büyük kent insanıydım, bu nedenle mesela Paris'te hiç yabancılık çekmedim. Hiç dilsiz kalmadım çünkü geldiğimde zaten iyi İngilizce biliyordum.

Yine de bu kadar yıldır Almanya, Fransa, İngiltere vd. Ülkelerde yaşamak zorunda kalmış politik mültecilerin daha iyi performans göstermelerini beklerdim.

Aklıma sürekli olarak 1980'li yılların ikinci yarısında –yılı tam hatırlamıyorum- Londra'ya ilk gidişim gelir. Halkevine gittim. Konu neydi hatırlamıyorum ama İngilizce bir haberi çevirdim. İnsanlar başıma toplandı, bu ingilizce biliyor diye… Sonraki birkaç gün insanların Home Office'te çevirmenliğini yapacaktım.

Şimdi durum bu kadar kötü değildir herhalde…

Meraklısına Mülteciler Göçmenler kitabına bakmasını öneririm.

https://enginerkiner.files.wordpress.com/2021/01/multeciler-gocmenler.pdf